

Καθισμένοι στην ακροθαλασσιά, ο Γιαν κι εγώ, παρατηρούσαμε δυο σμέρνες και το άσεμνο αλισβερίσι τους: οργιάζαν πάνω σε μια λεία πλάκα, σχηματίζοντας ένα πράσινο γυαλιστερό κουβάρι στον αφρό του νερού, απ' όπου προεξείχαν τα φιδίσια κεφάλια τους. Εάφνου ο Κορνάρος, ο χωροφύλακας, μας φώναζε από την προκυμαία.

Όχι για να μας ευχηθεί χρόνια πολλά κι ευτυχισμένα ή να μας μιλήσει για τον παλιόκαιρο. Τίποτε απ' όλα αυτά.

Σιέφτηνα πως ο κοντοπίθαρος μπασίνας θα μας έκοβε καμιά κλήση επειδή κοιτάζαμε το, αναμφίβολα, απαγορευμένο θέαμα.

Από την άνοδο του προέδρου στην εξουσία, έπρεπε να προσέχουμε την παραμικρή κίνησή μας: απαγορεύονταν οι συναθροίσεις άνω των τριών ατόμων, ακόμη και στα διαλείμματα του σχολείου, αλίμονο σε όποιον είχε μακριά μαλλιά, ή σε όποιον παρα-άνοιγε το στόμα του, για να μη μιλήσουμε για τον ατέλειωτο κατάλογο συγγραφέων, μουσικών, πολιτικών, που φυτοζωούσαν στη φυλακή ή στην εξορία.

Με τη χακί χλαίνη του, το πηλίιο βιδωμένο σ' ένα κεφάλι όπου κουδούνιζε το καχεϊτικό μπιζέλι που 'χε για τσερβέλο, κάρφωνα με το δάχτυλό του τον Γιαν, με μάτια μικρά και φοβερά καχύποπτα, τόσο που θα πίστευες ότι πρέπει να υποπτευόταν ακόμα και τον ίδιο τον εαυτό του το πρωί που ξυριζόταν. «Ο αρχηγός θέλει να σε δε», πέταξε και, για να του δώσει να καταλάβει ότι δεν επρόκειτο

για πρωταπριλιάτικο ψέμα, κούνησε με το άλλο του χέρι ένα ζευγάρι χειροπέδες.

— Μην ανησυχείς, είπα. Ο αρχηγός, ο Ζήσης, είναι φίλος. Το βρίσκεις παράξενο;

— Ναι, είπε ανάβοντας ένα ακόμη Gauloise.

— Είναι πολύ ευγενικός! Δεν υπάρχει ξένος που να έρχεται στο χωριό και να μην τον κεράσει καφέ στο γραφείο του! Εξάλλου θα έρθω μαζί σου!

Ο Γιαν ήταν ο καινούργιος μου φίλος. Ένας Γάλλος, που μιλούσε ελληνικά τόσο καλά όσο εσύ κι εγώ. Τον είχα γνωρίσει τρεις μέρες νωρίτερα, βγαίνοντας από το σχολείο, στο μόλο. Ακριβώς πριν αρχίσουν οι διακοπές του Πάσχα. Καμάρωνα πολύ που αυτός ο γέροϋλας —γιατί τα είχε πατήσει τα τριάντα—, ενδιαφερόταν για ένα δεκαεξάχρονο κρητικό μόμολο! Εικεντρικός αυτός ο Γιαν, με το πέτσινο σακάκι του, καπνίζοντας σαν αράπης, όχι ωραίος δίχως μουστάκι, αλλά όχι κι άσχημος τελικά, ούτε κοντοστούπης ούτε γιγαντας, με μάτια καλοσυνάτα και μελαγχολικά, αμυγδαλωτά. Είναι τόσο λιγομίλητος... Αλλά όταν μιλάει, είναι σαν τη βροχή που πέφτει στην έρημο, μια φορά στα δέκα χρόνια, και που τα παιδιά περιμένουν ανυπόμονα, με το κεφάλι στραμμένο προς τον ουρανό, έτοιμα να δεχτούν το λιγοστό νερό που εξατμίζεται προτού καν δροσίσει τα μέτωπα...

Μεταξύ μας, τι ιδέα κι αυτή να έρθει να χαθεί σε τούτο το λιμάνι της νότιας ακτής της Κρήτης, την άνοιξη, μπροστά σε μια θάλασσα κατάγριζα, κάτω από έναν ήλιο που αραιά και πού προβάλλει, και μάλιστα δίχως τη χαρτονένια μύτη, με την οποία είναι συνήθως εφοδιασμένοι οι τουρίστες.

Χωρίς καν αντιηλιακό, χωρίς μαγιό, άντε να πιγεις σ' αυτή την παγωμένη θάλασσα, τη σκεπασμένη με παγόβουνα! Υπερβάλλω, φυσικά. Είναι ωστόσο πολύ κρύα!

Ο Γιαν περιφερόταν όλη τη μέρα σ' αυτό το σκατένιο μέρος που σάρωνε ο άνεμος που κατεβάζουν τα χιόνια της Αλβανίας, κι οι άλλοι αγέρηδες, βοριάς, νοτιάς και πάει λέγοντας, που ανταμώνουν

σε τούτον εδώ τον τόπο για να φυσήξουν και να μας κάνουν νευρικούς, δύστροπους, κακεντρεχείς· δεν διάβαζε, ούτε κι έγγραφε, όταν κούναγε τα χέρια το έκανε για να βγάλει τσιγάρο και να τσακμακίσει τον αναπητήρα του, με το βλέμμα χαμένο αντίκρυ, στην ακτή της Μπαρμπαριάς, και μου μιλούσε κάθε φορά που περνούσε από το γαλαξία ο κομήτης του Χάλει.

Ο πρόεδρος Παπαδόπουλος κατέγραφε κάθε Κρητιό, τις μετακινήσεις του και τους λόγους για τους οποίους ταξίδευε, κι αυτό το καλό μας, διαβεβαίωνε ο Κορνάρος, μην τύχει και χαθούμε στο δρόμο. Πόσω μάλλον, έναν ξένο!

Ακόμα και το καλοκαιρί! Τους μετρούσαν και τους ξαναμετρούσαν, τους παρακολουθούσαν στα βαθιά, με μάσκες και βατραχοπέδιλα ανάμεσα στους αστερίες.

Ο αρχηγός, ο Ζήσης, ήθελε να τον μετρήσει αυτοπροσώπως.

Ο Γιαν ακολουθούσε πειθήνια τον χωροφύλακα Κορνάρο, που το έπαιζε κοράκι της δυστυχίας, μαύρος γάτος που ανταμώνεις στο δρόμο σου το σούρουπο, φόβος και τρόμος για τα παιδιά, τους μπειρήδες, τα γερόντια, για όσους μιλούσαν ενάντια στο καθεστώς, σκορπίζοντας στο διάβα του βλέμματα λοξά, βαριά, διαπεραστικά σαν το διάβολο.

Ο Κορνάρος γύριζε προς το μέρος μου για να με διώξει πετώντας μου κουβέντες που δεν θα ήταν κόσμιο να επαναλάβω. Θέλετε να γίνω πιο σαφής; Όχι, φαντάζομαι...

Χώθηγα από πίσω τους στο τμήμα.

Από το κεφαλόσκαλο της επιβλητικής σιάλας, ο αρχηγός μου φώναζε:

— Έλα, Σταύρο, ανέβα ντε!

Ο Κορνάρος δεν τόλμησε να με χαστουκίσει. Με σφιγμένα κωλομέρια, σαν να είχε, θαρρείς, ένα σκουπόξυλο ανάμεσα, με χτύπησε φιλικά στον ώμο, ευχόμενος παρεμπιπτόντως να με φάει η λέπρρα και η πανούκλα.

Ο Γιαν στράφηκε και με κοίταξε, σφόδρα παραξενεμένος από την εγκάρδια υποδοχή. Ο αρχηγός της χωροφυλακής, αυτοπροσώπως!

— Σπάνιο άτομο, του ψιθύρισα. Με τόση κατανόηση! Χρυσός άνθρωπος! Πρόκειται για έναν συνηθισμένο έλεγχο, έτσι για τους τύπους! Με ένα καφεδάκι, επιπλέον έπειτα θα την κοπανήσουμε για την ακροθαλασσιά, να δούμε το τέλος της τσόντας!

Ο Γιαν μπήκε στο γραφείο. Εγώ κάθισα στο παγκάκι του διαδρόμου. Με το αυτί κολλημένο στο χώρισμα. Ήμουν περήμενος για τη φιλία μου με τον αρχηγό! Υπάρχουν δύο ειδών άνθρωποι. Αυτοί που τους αξίζει να ζήσουν μέσα σ' ένα γυάλινο φέρετρο γεμάτο οχιές με κέρατα. Κι οι άλλοι. Που μετριοούνται στα δάχτυλα του ενός χεριού.

Ο Ζήσης ήταν μεταξύ των τελευταίων. Υπεύθυνος του νομού Λασιθίου, που περιλαμβάνει τη Σητεία βόρεια, τον Ζάκρο ανατολικά και τον Άγιο Νικόλαο δυτικά, ένα βασίλειο με τα βουνά του, τα λιμάνια του και τις πόλεις του, με τους συνοικισμούς του και τους κατοίκους που έβγαζαν το κασκέτο στο πέρασμά του.

Ένας πρίγκιπας! Διόλου φαντασμένος, ααα όχι! Και ωραίος! Πελώριος κάτω από τον ήλιο, με στολή άψογη, καθαρός μέχρι και κάτω από τα νύχια του.

Τέτοιος γαμπρός. Μεταξύ μας, οι ιοπέλες θα 'πρεπε να σφάζονται για να τον βάλουν στο κρεβάτι τους.

Και όμως, όχι.

Μυστήριο.

Μια καρδιά για ν' απλώσεις το χέρι και να την πάρεις. Ήταν αρραβωνιασμένος εδώ και πέντε χρόνια. Με την Ελένη, τη δασκάλα...

Αυτά, όσον αφορά τα κουτσομπολιά.

Το χώρισμα ήταν από πεπεισμένο χαρτόνι. Άκουγα σαν να βρισκόμουν μαζί τους, πίνοντας έναν μέτριο με το ένα πόδι πάνω στ' άλλο.

Η συνομιλία ήταν ευγενική, φιλική, μιλούσαν για την υγεία, για τον καιρό, για τις ανέσεις στο ξενοδοχείο Αλυκών.

Αυτοί οι δύο ήταν ομογάλακτοι, ο ένας Κρητικός, ο άλλος Γα-

λάτης, Γάλλος δηλαδή, και συνεννοούνταν ήδη μια χαρά, προσφέροντας ο ένας στον άλλο τσιγάρο και χαμόγελα, σίγουρα, είχαν βουζάξει την ίδια λύκαινα, τέλος πάντων, με καταλαβαίνετε!

Κι έπειτα χαιρόμουν για τον Γιαν.

Κι έπειτα οι σιωπές συσσωρεύονταν, πολυάριθμες, κατάγριζες, σαν σύννεφα που κουβαλούν χαλάζι.

Ο καιρός χάλαγε.

Ο Ζήσης ρωτούσε τον Γιαν πού είχε περάσει τη μέρα του. Την προηγούμενη; Πέφτει κουτί! Ψαρεύαμε μαζί στο μόλο.

Όλο το απόγευμα;

Μα ναι!

Αν το θυμάμαι, λέει!

Ο Ζήσης ήθελε να μάθει αν ο Γιαν γνώριζε τη συμπατριώτισσά του, τη Φραντσέσκα. Σας είδαν να κατεβαίνετε μαζί από το λεωφορείο του Ηρακλείου. Ναι, παραδέχτηκε ο Γιαν, εκείνη καθόταν κοντά στον οδηγό κι εγώ στο βάθος!

Δεν του άρεσαν οι ερωτήσεις του Ζήση. Ο τόνος της φωνής του... τον φανταζόμουν να σταυρώνει τα χέρια, με μια καιιά ρυτίδα να του χαράκναι το μέτωπο. Να ξαναστέλνει το μπαλάκι πίσω, ξερά.

Είπα μέσα μου, μπαίνω, ξεκαθαρίζω τα πράγματα, βεβαιώνω ότι ψαρεύαμε μαζί, πίνουμε τον καφέ. Και, έχε γεια! Εις το επανιδείν!

Αλλά ο Ζήσης συνέχιζε τις ερωτήσεις του. Ήθελε να μάθει πού. Τι και πώς. Το γνωστό αστυνομικό μπλα μπλα δηλαδή.

Σας είδαν να πίνετε με το θύμα την προηγούμενη, στην ταβέρνα Δέσποινα. Πράγματι. Για πέντε λεπτά. Τι συζητήσατε; Δεν λέγεται συζήτηση αυτό. Το Παρίσι, είναι μακριά. Πού μένεις; Καληνύχτα.

Τίποτε άλλο;

Τίποτε.

Κατάλαβα τώρα ποια είναι αυτή η Φραντσέσκα. Άλλη γριά κι αυτή, κάπου είκοσι οχτώ χρονών, σανίδα από παντού, με κότσο και μαύρα γυαλιά. Ντυμένη ανδρικά, τζιν, χοντρό πουλόβερ και τραγιάσκα. Ότι πρέπει για να τσαντίσει τον παππού μου τον Λοΐζο, πολύ αυστηρό στο ζήτημα της διαχωριστικής γραμμής ανάμεσα σε θηλυκά

και παλληγκάρια. Έφτασαν να μας πάρουν ώς και τις τραγιόσκες μας! έλεγε φουρτουνιασμένος.

Δύσκολη κοπέλα. Απ' αυτές που διαβάζουν στην παραλία. Και επιπλέον κάπνιζε. Και γύριζε στους λόφους. Έμενε στο άλλο ανοιχτό τη μη τουριστική περίοδο ξενοδοχείο, το Ποσειδών. Διακόσια μέτρα από το Αλυών, όπου είχε πιάσει δωμάτιο ο Γιαν.

Ακόμα και οι ψαράδες δισταζαν να της ριξουν τα δίχτυα τους. Εξαιτίας των παγωμένων λεπιών της.

Τέλος πάντων, με πιάνετε.

Είχαμε μιλήσει με τον Γιαν μια φορά για του λόγου της. Μια διανοούμενη, δεν σε καύλωνε. Είχε κηρύξει πόλεμο εναντίον του κόσμου όλου. Εξέχασέ την, όπα, στο πατάρι!

Κι έπειτα, γλώμιασα. Ίδρωσε μάλιστα το μέτωπό μου, τα πόδια μου, λες κι ο Ισημερινός περνούσε πάνω από το κεφάλι μου.

Ο Ζήσης του ζήτησε το διαβατήριό του.

Κατάλαβα αμέσως το γιατί και το πώς.

Ο Γιαν έψαξε τις τσέπες του. Του πήρε κάποιο χρόνο. Έπειτα είπε, με φωνή άχρωμη:

— Δεν καταλαβαίνω... Είναι πάντα στην τσέπη μου... Το έχω μόνιμα πάνω μου. Πρέπει να το 'χασα, παρά το φερμουάρ...

Τα είχε εντελώς χαμένα.

Θεούλη μου, κάνε κάτι γι' αυτόν! Και για μένα επίσης...

Τέλος πάντων, ας τ' αφήσουμε.

Μετά από μια σιωπή αντάξια της Ωραιάς Κοιμωμένης του δάσους, ο Ζήσης άνοιξε ένα συρτάρι.

— Μήπως είναι αυτό; ρώτησε.

— Εεε, ναι..., παραδέχτηκε ο Γιαν.

— Μάλιστα, όλα μπαίνουν στη θέση τους! αναφώνησε ο αστυνομικός μ' έναν τόνο που σήμαινε το αντίθετο...

Θα είχα προθύμως προσευχηθεί για τον Γιαν... Αλλά ήμουν ένας μικρός άθεος δεκάξι χρόνων.

Ο Ζήσης ξαναρώτησε πώς είχε περάσει τη μέρα του, την προηγούμενη. Ο Γιαν επανέλαβε ότι ψάρευε μαζί μου.

— Δεν χωρίζατε καθόλου στη διάρκεια του απογεύματος;

— Όχι.

— Η δεσποινίς Φραντσέσκα ήταν στους λόφους.

— Χαίρομαι για λογαριασμό της!

Η φωνή έγινε πιο σοβαρή:

— Βρέθηκε ολόγυμνη, και το διαβατήριό σας κοντά στο σπασμένο κεφάλι της...

— Δεν καταλαβαίνω τι μου λέτε!

— Για τελευταία φορά: Μπορείτε να μου εξηγήσετε πώς βρέθηκε το διαβατήριό σας κοντά στο πτώμα;

Ένα κουδούνι χτύπησε. Ο Κορνάρος ξεφύσηξε ανεβαίνοντας τη σκάλα πριν χωθεί στο γραφείο και σταθεί κλαρίνο χτυπώντας τα τακούνια: «Στη στενή! Και γρήγορα!».

Ο Γιαν βγήκε με χειροπέδες στα χέρια, κάτωχρος και τρέμοντας σαν λύκος που πιάστηκε σε παγίδα.

Μου έριξε, περνώντας, ένα βλέμμα, παράξενο, επικριτικό, τέλος πάντων, έτσι μου φάνηκε, προτού εξαφανιστεί στο μπουντρούμι του.

Τινάχτηκα. Με το χέρι του στον ώμο μου, ο Ζήσης μου χαμογέλουσε σαν πατέρα ευτυχησμένος που ξανάβρισκε το γιο του...

Καθισμένος έπειτα πίσω απ' το τραπέζι του γραφείου του, με τα πόδια απλωμένα, τα χέρια σταυρωμένα στο σβέριο, ο Ζήσης μου πρότεινε καφέ. Όχι; Ένα ποτήρι νερό, ένα τσιγαράκι, τότε; Έλα, πάρε το μαντήλι μου, πρόσθεσε, ανήσυχος που με έβλεπε με μάτια κόκκινα, δόντια σφιγμένα, κάθε άλλο παρά ευχαριστημένο που βρισκόμουν εκεί.

Είχε σπάσει το πράγμα, μεταξύ μας.

Στηρώθηκε, έκανε μια βόλτα πέρα δώθε μες στο γραφείο, με τα μαλλιά ανακατωμένα, σκοτεινιασμένος, ύστερα ακούμπησε με τους αγκώνες στο περβάζι του παραθύρου και μου πέταξε πάνω απ' τον ώμο του:

— Θα 'πρεπε να διαλέγεις καλύτερα τους φίλους σου, Σταύρο!

— Μα, δεν έκανε τίποτα! Ψαρεύαμε μαζί χθες το απόγευμα!

— Κρυφακούς και στις πόρτες; Αυτό πια...!

Γι' αυτό τον αστυνομικό, εγώ, θα 'δινα τα πάντα! Χωρίς να το ξα-

νασκιεφτώ! Πρόσταξέ με κι εγώ εκτελώ! Το χέρι μου, το μάτι μου! Τη ζωή μου!

Ένα τόσο ξεχωριστό πλάσμα!

Τον καιρό του βασιλιά Μίνωα, θα ήταν ο θεός της δικαιοσύνης! Ο καλύτερος φιλαράκος του Δία, αυτού του πανούργου, μπερμπάντη στις ώρες του, που μεταμφιεζόταν σε ταύρο για να πάρει τη γυναίκα του πλησίον του! Θα ήταν σίγουρα σύντροφος του Οδυσσέα!

Εν ολίγοις, τον έβλεπα παντού, τόσο ολόψυχα τον θαύμαζα!

Όταν μετατέθηκε στο νομό Λασιθίου στο τόσο ζηλευτό πόστο του διοικητή, πέταξα από τη χαρά μου!

Ο Ζήσης ήταν δυο μέτρα στο ύψος, με πρόσωπο σαν λάμα μαχαιριού, όψη αυστηρή, η υπηρεσία βλέπετε, μέτωπο φαρδύ, προεξέχον, πίσω από το οποίο έτρεφε θησαυρούς φιλίας.

Δεν θα μας χώριζε ούτε η ζωή ούτε ο θάνατος!

Ήμουν το θετό αδερφάκι του, συνήθιζε να λέει για να με συστήσει, όταν ερχόταν κανένα σημαντικό πρόσωπο από την Αθήνα. Έλεγε την αλήθεια.

Κι έπειτα, παραλίγο να ξεχάσω το κυριότερο, ήταν ο μεγάλος αδερφός της Μαριώς, της δεκατετράχρονης μνηστής μου, μιας κοπελίτσας αρκετά ξεβγαλμένης, υπερβολικά για το γούστο μου, αλλά, τέλος πάντων...

Αφότου ο Ζήσης ανέλαβε το πόστο του, πριν έξι χρόνια, οι κλέφτες εξαφανίστηκαν.

Από τη μια μέρα στην άλλη, δεν ξαναχάθηκε κότα! Τέρμα τα κλεμμένα πορτοφόλια των τουριστών, τέρμα κι οι παραβάσεις το καλοκαίρι. Πάνε οι καραμπόλες ποδηλάτων και μουλαριών κι ο σαματάς των μεθυσμένων τα μεσάνυχτα.

Όαση γαλήνης.

Ο μέλλον κουνιάδος μου έβαλε το χέρι του στον ώμο μου. Ανακωχή. Δεν θα τσακινόμαστε, τώρα, για έναν ξένο... Ήμουν σύμφωνος σε όλα, εκτός απ' τη φυλάκιση του Γιαν, από κάτω, στο υπόγειο!

— Ηρέμησε! μου είπε. Θα κουβεντιάσουμε όπως τον παλιό καλό καιρό, 'ντάξει;

Συγκατένευσα.

Κάθισε στο γραφείο του.

Ζήτησε να μάθει τα πάντα. Από πότε γνωριζόμαστε με τον Γιαν. Και πώς είχαμε γνωριστεί. Τρεις μέρες; Είναι πολύ λίγο για να πιάνουμε φιλία! Και σαν τι κουβεντιάσαμε;

Μπήκα στα ίσα. Ο Γιαν; Μια ολόκληρη εγκυκλοπαίδεια! Άπιαστος στο θέμα του Μίνωα και της παρέας του! Άσε τους μύθους! Και τους μινωικούς θεούς! Τα ξέρει απέξω τα μεγάλα λόγια και τις κατεργαριές τους! Και όχι καυχησιάρης. Ένας άντρας, σαν και σένα, αρχηγέ μου!

Πρόσθεσα, ύστερα, ότι μιλούσαμε και γι' αυτόν.

— Για μένα; αναπήδησε ο Ζήσης. Για δεσ, και γιατί;

— Θέλει να τα μάθει όλα, είπα αμήχανος, ετοιμάζει κάτι σαν μυθιστόρημα με θέμα τους μύθους...

— Δεν βλέπω..., μουρμούρισε, παραξενεμένος.

— Ενδιαφέρεται για όλο τον κόσμο! Για τον κυρ-Μπαμπάκα, τον ξενοδόχο, για την οικογένειά σας... για όλο το χωριό, τέλος πάντων!

— Εντάξει, συμφώνησε. Είναι πολύ...

Χτυπούσε τα μεγάλα του δόντια με την άκρη ενός μολυβιού. Ένας ήχος δρυοκολάπτη, εννευριστικός. Σημάδι ότι είχε πέσει σε βαθιά περίσκεψη.

Το διαβατήριό του Γιαν ήταν αφημένο πάνω στο τραπέζι. Το άνοιξα, ήταν όντως αυτός, η σκοτεινή φωτογραφία του. Το ξανάκλεισα ρουφώντας τη μύτη μου.

— Μπορώ να σου έχω εμπιστοσύνη, Σταύρο; Θέλω να πω, πραγματική εμπιστοσύνη;

— Με προσβάλλετε, αρχηγέ μου!

Έγειρε πάνω από το τραπέζι για να πλησιάσει τη γαμψή μύτη του στη δική μου, κοιτάζοντάς με κατάματα, και είπε με σιγανή φωνή:

— Ο κύριος Σωσθένης, ο ιδιοκτήτης του κινηματογράφου Λουξ, βρήκε το πτώμα της Γαλλίδας εκεί πάνω, στους λόφους, χθες το απόγευμα, γύρω στις πέντε η ώρα. Ο θάνατος είχε επέλθει λίγο νωρίτερα... Κατά τον γιατρό Μπουμπούνα, ήταν γυμνή, με το κεφάλι

σπασμένο, φρικτό θέαμα! Ανατρίχιασε παρά τη θέλησή του. Και δεν είναι μόνο αυτό... Ο κύριος Σωσθένης, που είχε βγει για κυνήγι χθες το απόγευμα, δηλώνει ρητώς ότι είδε τον Γιαν με τη Φραντσέσκα, μια ώρα πριν το έγκλημα...

Μαζεύτηκε στην καρέιλα του και ξεφύσηξε:

— Τι έχεις να πεις γι' αυτό, Σταύρο;

Και πρόσθεσε με ύφος λογίου:

— Ζήτησα πληροφορίες από την Αθήνα. Μόλις τις έλαβα. Διαβάζω: «Φραντσέσκα Τσίτι, ιταλικής καταγωγής, πήρε τη γαλλική ιθαγένεια. Αριστερίστρια. Σπούδασε κοινωνιολογία στη Σορβόνη, στο Παρίσι. Έχει ήδη φυλακιστεί, για πολιτικούς λόγους». Βλέπεις; Έτσι γράφει επακριβώς! Τι πάει να πει αυτό;

— ...

— Τρομοκρατίσσει, Σταύρο. Βομβίστρια, μικρέ μου... Κι ο Γιαν, συνεργός της.

Τακτοποίησε το έγγραφο σ' ένα συρτάρι συρίζοντας ανάμεσα στα αραιά δόντια του, σαν να μοιραζόταν μαζί μου την Ενδεκάτη Εντολή που έχασε ο Μωυσής πάνω στο όρος Σινά.

Τον είχαν προειδοποιήσει για την επικείμενη άφιξη ενός επικίνδυνου ζεύγους τρομοκρατών. «Έφτασαν τέσσερις μέρες νωρίτερα στο Ηράκλειο, με το φεριμπότ, από τον Πειραιά, στις 27 Μαρτίου 1973, για την ακρίβεια. Για να οργανώσουν μια σειρά τρομοκρατικών χτυπημάτων. Με τη συνηγορία κομμουνιστών που παρακολουθούμε. Στον ταξιδιωτικό σάκο του Γιαν, ο Κορνάρος βρήκε δίσκους του μουσικοσυνθέτη Θεοδωράκη, δεδηλωμένου εχθρού του καθεστώτος, και ανατρεπτικές προκηρύξεις».

Τράβηξε την κουρτίνα για να κόψει το κιτρινάρικο φως που έριχνε ο φανοστάτης του δήμου, απέξω. Ύστερα άνοιξε ένα μπουκάλι κονιάκ Μεταξά, με γεύση μανταρινιού, και γέμισε δυο ποτήρια.

Έπρεπε να το παραδεχτώ. Ο Ζήσης ήταν ένας σούπερ-μπάτσος, ικανός να ξεδιαλύνει τα πιο περίπλοκα μυστήρια. Είχε ήδη ανακαλύψει ορισμένα κρίσιμα στοιχεία. Στο πι και φι! Ο Ηρακλής Πουαρό κι ο Σέρλοκ Χολμς ήταν πρωτάρηδες μπροστά του!